

Pondelok:

Svätý otec Benedikt nám takto hovorí v blízkom očakávaní Vianoc: „**Ustavične sa radujete v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!**“ - volá svätý Pavol Filipanom a hneď aj dodáva prečo sa majú radowať. Lebo: „**Pán je blízko**“ (Fil 4, 4-5) Hľa, tu je dôvod našej radosti. Ale čo to znamená, že „Pán je blízko“? V akom zmysle máme pochopiť túto „blízkosť“ Boha? Svätý apoštol Pavol, keď píše kresťanom vo Filipách, jasne myslí na druhý príchod Kristov, a pozýva ich, aby sa radovali, lebo Pán – Ježiš Kristus určite príde. Avšak, ten istý Pavol v liste Solúnčanom, upozorňuje, že nik nemôže poznať chvíľu Pánovho príchodu (por. 1Sol. 5, 1-2) a preto si majú chrániť paniky, akoby už Kristov príchod mal nadísť hneď (2Sol. 2, 1-2). A tak, už od vtedy Cirkev, osvetlená Duchom svätým, chápala stále lepšie, že „blízkosť“ Boha nie je otázka priestoru a času, ale je to **otázka lásky**: láska zblízuje! Prichádzajúce Vianoce nech nám pripomenú túto základnú pravdu našej viery. Pred Jezuliatkom v jasličkách, budeme môcť pociťovať kresťanskú radosť, keď v modlitbe a uzobraní budeme hľadiť na novonarodené dieťa, na Ježiša a v ňom budeme vidieť tvár Boha, ktorý sa nám stal blízky z lásky. Áno, Boh chce byť s nami. Chce byť i so mnou. On urobil všetko, aby sa ku mne priblížil. Aká je moja láska k Nemu? Verím mu, dôverujem, som úprimný voči nemu? Otvorím mu dvere môjho srdca, mojej mysle i mojej duše?

Utorok:

„Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ - Tieto slová sa stali známe po celom svete a na základe latinského prekladu Pisma sa zvyklo hovoriť, že Panna Mária vyslovila svoje „fiat“ - „bud', staň sa...“ Pozoruhodné však je, že v skutočnosti nemohla povedať slovo „fiat“, lebo ono je po latinsky a Mária nerozprávala po latinsky, ba ani po grécky. Čo teda povedala v tej chvíli, aké slovo vyslovila? Chceme ju lepšie pochopiť a poznať a preto je to pre nás veľmi dôležité. Povedala slovo, ktoré my všetci dobre poznáme a často opakujeme. Povedala „amen“. Amen týmto výrazom Židia vyjadrovali svoj súhlas, prikývnutie Bohu. Týmto slovom sa v skutočnosti vyjadruje mnoho: „Ak si to Ty praješ, ak sa to Teba páči Pane, tak to chcem aj ja.“ Je niečo ako to najsilnejšie „áno“, totálne a radostné, ktoré povie na svadbe nevesta ženíchovi amen – súhlas plný dôvery a odovzdanosti. Povedať „amen“ je však aj niečím, čomu sa nedá vyhnúť. Človek na svojej životnej ceste musí ísť, nemôže stáť, lebo zostať stáť znamená koniec. Všetko okolo nás ide dopredu: svet, čas, náš život, naše bunky, naše telo – všetko ide kamsi vpred a my pozorujeme, že máme zážitky, skúsenosti, že rastieme a starneme... Preto i neveriaci uznávajú, že musia povedať „amen“, a keď to nehovoria Bohu, musia to povedať

nezvratnému osudu, pre niektorých „hlúpemu, nešťastnému, či slepému osudu.“ My, kresťania veríme v Božiu prozreteľnosť, v Božiu lásku a plán, ktorý má Boh s nami. Nech o tom svedčí aj naša úprimná a odovzdaná modlitba „Otče náš“, kde hovoríme Bohu: „Bud' vôľa tvoja ako v Nebi tak i na zemi.“

Streda:

Pri poslednej večeri povedal Ježiš: „**Túžil som sláviť túto veľkonočnú večeru spolu s vami**“. A teraz, môžeme si to odvodiť, hovorí nám na Vianoce: „Tak veľmi som túžil sláviť tieto Vianoce s vami.“ Áno, my s tým vedome, či podvedome počítame a preto sa na sviatky pripravujeme. Niekedy navonok, inokedy aj vo vnútri. Slová anjela adresované betlehemským pastierom: „**Narodil sa vám...**“ sme celkom prirodzene a správne pochopili a prijali za svoje. Máme teda privítať Ježiša v našom dome i v našom srdci. Vieme, že tu už je: „**Stojí medzi vami, ale vy ho nepoznáte**“ - hovorí sv. Ján. My, ho chceme spoznať, stretnúť sa s ním. Prípravu na stretnutie s ním neraz obmedzujeme na vonkajší poriadok. Ale On chce vstúpiť hlavne do nášho srdca. Keď sa dieťa narodí, všetko sa odrazu zmení. Je tu dar, ktorý nám dal Boh. Nový človek, ktoré nemôžeme len tak obísť. Vstúpil do nášho života. Do života matky, otca, do života celej rodiny, malej i tej veľkej. A tak i Ježiš Boží syn a syn Márie vstúpil do tohto sveta a ja nemôžem byť už viac ľahostajný voči nemu. Vstúpil i do môjho života a tak mu chcem pripraviť miesto napred tým, že odstránim z neho zlo a hriech a potom tým, že v srdci si vytváram prostredie lásky, pokoja, ticha a radosti. „Príď, Pane, a vstúp do môjho srdca a dary Neba, ktoré so sebou prinášaš mi pomôž rozdávať i všetkým, ktorý sú okolo mňa, najmä dar pokoja, lásky a radosti.“

Štvrtok:

„Tichá noc, svätá noc...“ takto sa spieva na Vianoce po celom svete. Ale, vieme, že na prvé Vianoce Pánova matka a Jozef nespievali túto krásnu pieseň. Vo svojej úprimnej jednoduchosti zostávajú pre nás aj tie prvé Vianoce určitým tajomstvom. Vieme toľko, že na prvé Vianoce nechýbala nebeská sláva, ale tá sa zjavila jednotlivcom, ostatný svet hlboko spal a nič nezbadal. Tak ako i dnes spí svet, ktorý je bez viery. Dieťa je ale tu a treba sa oň postarať a tak niekto predsa len musí bdieť. Mária zavinula svojho chlapca a uložila ho do jasieľ. Je to svedectvo o životaschopnosti tejto mladej ženy. Všimnime si, že ju nič nezaskočilo, neprekvapilo. Vedela a uvedomovala si, že Boh počíta s ňou, s jej materskou starostlivosťou, s jej aktívnou a duchaplnou pomocou, vec na ktorú my občas zabúdame. Vo svojej „svätej“ viere ponechávame všetko výlučne na Boha a myslíme si, že On sa musí o všetko postarať..“

MARGITA DOBROVIČOVÁ

KTO JE TO DIEŤA

Ani sme nevedeli,
čo sme dostali.
Vtedy. Pieseň sa drala
zo skaly.
A plameň hľadal sviece. Nás.
Iba raz prišla tá chvíľa, iba raz.

Dieťaťko na slame.
Veľbná chudoba. Dieťaťko.
Ešte spí. Ešte nik nebudá,
nechytá biče a netýra smädom.
Čas svojim kopytom
v srdci nám hrieboľ.

Kto je to dieťa? Odjakživa Kráľ.
Ešte sme neboli,
a on nás dávno mal.
Ešte sme neplakali,
a on nám slzy utieral.
Ešte sme nezhešili,
a on sa o nás bál.

Dávno je tomu.
A on je medzi nami.
Tam hladný, inde otrhaný.
Putuje snehom,
mĺkvy v sveta vrave.
A nesie slová
a všetky sú tie pravé.

A láska od neho
tu bude, nevychladne.
Podaj mu srdce,
aj tak je chorľavé a hladné.
Prestri mu stôl a podaj chleba.
On dáva viacej. On dáva seba.

Prečo až toľko, prečo tak veľa?
A kde tú lásku k nám,
Bože môj, zbieraš?
Sneh padá.
Bez konca. Studený, hustý.
Dieťa spí na slame.
A už nás neopustí.

Láska za lásku

Panna Mária nie tak. Ona vie, že Pán Boh nám dal dve ruky a zdravý rozum, aby sme si navzájom pomáhali a preukazovali službu lásky. A je to veľká vec, keď so mnou Boh počíta a môžem využiť všetko v službe lásky. A potom nepočujeme ju reptáť, sťažovať sa ani na muža, ani na svojho Boha. Tichá, skromná, obetavá a pritom radostná, pokojná, umelec by povedal, usmiata Panna Mária. Áno, ona je vzorom a príkladom pre nás všetkých.

Piatok:

Boh na počiatku zveril svet do rúk prvých ľudí, do rúk Adama a Evy. Bola to veľká zodpovednosť za osud celého sveta. Osud, ako ho niekto nazve „slepý“, nie je až tak slepý, ani chaotický, ani náhodilý, ako si neraz myslíme – napokon o tom nám povie aj každá pravdivá veda a filozofia. V tej najväčšej miere budúcnosť tvoríme my našimi rozhodnutiami, našou vôľou. Adam a Eva rozhodli, že svet v ktorom budú žiť oni aj ich potomci bude poznať zlo a smrť a už nebudú patriť Bohu, ale diablu. Bohu Otcovi bolo ale ľúto človeka a tak mu vychádza v ústrety a dovoľuje mu zmeniť toto rozhodnutie, zmeniť osud sveta. Vytvára nové dejiny, ktoré voláme dejiny spásy. Tieto dejiny tvoria muži a ženy, ktorí počúvajú Boží hlas, rozhodnú sa svojou vôľou žiť pre Boha a očakávajú toho, ktorý vykúpi svet z moci diabla a všetko Bohu opäť prinavrátí. Na konci týchto dejín spásy stojí tá, od ktorej všetko závisí. Do jej rúk Boh Otec vkladá budúcnosť celého sveta. My, jednoduchí ľudia nikdy celkom nedoceníme veľkosť tejto ženy Márie, jej zodpovednosť, jej úlohu. Vieme, že ju Boh postavil na roveň prvej ženy Evy, dal jej moc rozhodnúť sa a nedovolil, aby sa jej dotkla škvrna sveta – dedičný hriech. „Ty, počneš a porodíš Božieho Syna.“ Stane sa to pôsobením Ducha Svätého. Mária žasne, ale chce ísť Božou cestou, preto povie: Všetkému nerozumiem, ale nech sa mi stane podľa tvojho slova. Rozhodne sa pre Boha. Prijíma jeho vôľu bez akéhokoľvek odporu. Táto oddanosť, táto poslušnosť jasne svedčí o tom, že Mária je opakom Evy. Naše kresťanstvo, naša česť a dôstojnosť i náš osud - budúcnosť budú vždy závisieť od toho, či budeme ochotní ísť cestou Márie, či budeme ochotní povedať: „Nech sa mi stane podľa Tvojho slova!“ Napokon však uvidíme: „Bud' sa odovzdáme moci temna – potom sa nám stane podľa moci temna, alebo sa odovzdáme Bohu a stane sa nám podľa Božieho slova“. Áno, určite sa ukáže, kto nad nami vládne.

Sobota:

Svet čakal Mesiáša. Ten sa aj narodil. Ale čakajúci svet o tom nič nevedel, lebo takto ho nečakal a takého ho ani nechcel mať. „Aký paradox, aká hlúposť“ - povieme dnes. Ale pozor dejiny sa opakujú. Nič nové pod slnkom. Ako bolo vtedy, tak je i dnes. I dnes prichádza Kristus. Chce vísť do domu, ktorým je moje srdce. Chce sa, básnicky povediac, narodiť v mojom srdci. Ale my máme svoje plány – tie, ktoré schválil náš rozum. Len tie. Človek vie svojím rozumom všetko tak zariadiť, aby to bolo podľa neho dobré „rozumné“. Chceme mať svoj život vo svojej moci a nechceme dovoliť ani Bohu, aby nám zamiešal karty – plány života. Rozhodujeme, čo chceme mať i to koho chceme alebo nechceme mať pri sebe, s kým a ako chceme žiť, ba i o tom, čo a kedy chceme robiť. Obyčajne sa pozeráme okolo seba – to je pohľad človeka – a to je veľká chyba ľudskej „múdrosti“. „Rozumné“ je to, čo považujú za rozumné tí, čo sú okolo mňa. „Rozumné je mať dnes dve deti, rozumné je mať nové a spoľahlivé auto, zateplený dom, mať dobré zamestnanie, primeraný plat, mať zdravie i zdravé deti...“ Ale tu sa ma dotkne Boh – a moje plány a moja rozumnosť je v kríze – prišla choroba, stratil som zamestnanie, nemám na auto, ani na dom – som hotový... „Mám životnú krízu, napätie a stres...“ Vianoce nám radia: „Oslobod' sa!“ - „prijmi Božiu múdrosť, prijmi Božiu cestu“. Áno, ona je iná ako ľudská „rozumná“ cesta suseda a priateľov. Prijmi Ježiša Krista, keď prichádza v blížnych, alebo v nás samých v podobe choroby, chudoby, biedy i bezmocnosti. To je tvoja cesta. Nepoddávaj sa, neochabni, ale chyt' za ruku Ježiša Krista, ktorý kvôli tebe prišiel na svet a povedz mu: „Pane Ty si tu, budem sa ťa držať, pevne sa ťa budem držať a ty ma veď cestou života, s Tebou všetko zvládnem. A keby som sa ťa pustil, ty ma chyt' a nedovoľ mi odlúčiť sa od teba

Mário Orbán

Rozmýšľal som, čo by tak mohlo napadnúť neveriacemu človeku, ktorý by náhodou vstúpil do kostola práve vtedy, keď čítame o anjelovom zvestovaní Panne Márii. Predpokladám, že by sa s pobavením rozhlídal okolo seba, aby si lepšie poobzeral zvláštnych ľudí, ktorí s vážnou tvárou počúvajú o anjelovi prichádzajúcom nevedno odkiaľ navštíviť dievča menom Mária. Ešte nepochopiteľnejšie by mu to pripadalo, keby počas čítania zazvonil niekomu mobilný telefón... Ako môžu byť títo ľudia takí nereálni? Ako môže dospelý človek v elektronickej dobe veriť „rozprávkejšej správe“ o tom, že sa anjel, dokonca s presným menom Gabriel, prišiel porozprávať do galilejského mesta Nazaret s dievčaťom menom Mária?

Celá správa je pre dnešného človeka neprijateľná práve v takej miere, v akej sa nepripravoval na možnosť, že bude oslovený iným. Jednoducho nerobí nič pre to, aby bol zahrnutý Božou milosťou - milosti plný -, ani neprejavuje záujem o to, aby bol Boh s ním. Neočakáva ani nijaký pozdrav zhora a ten, samozrejme, neprichádza. Nemôže, lebo Boh nič nerobí násilu. Nechce spôsobiť nepripravenému šok zo stretnutia s anjelom. A tak sa zvesť o stretnutí s Božím poslom otočí pre nepripraveného človeka na rozprávku. Nepripravenosť sa stane reálnym životom a pripravenosť sa nazve rozprávku.

Je obdivuhodné, ako prijala Mária návštevu anjela. Zjavenie nebolo pre ňu problémom. Naľakalo ju, že ju pozdravil nad mieru osobným pozdravom. Akoby prezradil niečo ukryté z jej vnútorného prežívania — jej zaľúbenie, totiž že svojím vzťahom k Bohu našla u Boha milosť. Anjel nahlas vyslovil, že Boh ju miluje. Lásku za lásku. Čo iné môže nasledovať ako jej odpoveď „Hľa, služobnica Pána. nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ Áno, vždy je potrebná hlboká a pravá zaľúbenosť - z celého srdca, z celej duše a z celej sily, lebo ten, kto takto miluje, verí nie v rozprávky, lež žije Božiu realitu.

RÓBERT BEZÁK

Sväté omše v 4. Adventnom týždni (B)

23.XII. utorok

18.00 + Celestín Uváček, manž. a rodičia

24.XII. streda

9.00 + Eva Kaffková a rodičia

22.00 za dobrodincov

25.XII. štvrtok

8.00 + Jozef Klimo

9.15 za farníkov

17.00 Jasličková slávnosť

26.XII. piatok

8.00 za zdravie a Božiu pomoc (p.Radakovičová)

9.15 za zdravie a Božiu pomoc (Štefan Matejčík)

27.XII. sobota

17.00 + Mária Bilská (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 76 – 100

28.XII. Nedeľa Svätej Rodiny (B)

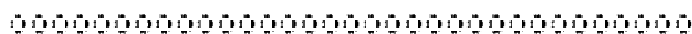
8.00 + Anton Minárik, manž. Helena, dcéra a synovia

9.15 + z rodiny Anny Podolskej

Počas tejto sv.omše bude obnovenie manželských sľubov

V tú hodinu, pristúpili k Ježišovi učeníci a pýtali sa: „Kto je podľa teba najväčší v nebeskom kráľovstve?“ On zavola k sebe dieťa, postavil ho medzi nich a povedal: „Veru, hovorím vám: Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojdate do nebeského kráľovstva. Kto sa teda poníži ako toto dieťa, ten je najväčší v nebeskom kráľovstve.“

Mt 18, 1 - 4

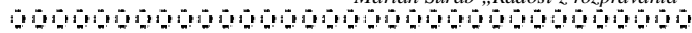
Trápenie

Jedno z Ježišových poslaní bolo v tom, aby si ľudia uvedomili svoju hodnotu. Súčasťou toho má byť aj správny pohľad na seba a na svoje skutky. Človek by ich mal robiť v pokore a v neustálej dôvere v Boha.

Do nášho komunikačného sveta občas vstúpia ľudia, ktorí sú presvedčení, že sú najväčší, najmúdrejší, najskúsenejší a len oni poznajú všetky pravdy a tajomstvá sveta. Nemusia to byť vždy zlí ľudia, ale veľmi ťažko sa s nimi komunikuje. Hovoríme im, že majú svoje špeciálne videnie sveta a všetkých problémov v ňom. Do ich „sveta“ sa druhým ľuďom veľmi ťažko vstupuje. Oni všetkému rozumejú, poznajú súvislosti a ciele. Tam, kde iní majú mnoho pochybností, oni všetko vysvetlia na základe vlastnej analýzy javov. Neuznávajú pohľady druhých a čudujú sa, ako môže mať niekto odlišné názory. Rozumejú všetkému: politike, ekonomike, kultúre, športu, záhradkárstvu a móde. Komunikácia s nimi spočíva najčastejšie v súhlasnom prikyvovaní. Pravda sa nedá s nimi hľadať.

Občas v živote stretne aj ľudí, dvoch - troch, s ktorými si totálne nerozumieme. Máme tak odlišné videnie jednotlivých situácií, že nie je možné s nimi komunikovať. To, čo my vidíme biele, oni vidia čierne a opačne. Keď otvoria ústa, tak hneď máme vnútorné pnutie a čakáme, kedy skončia. Čosi podobné prežívajú aj oni, keď začneme my rozprávať. Dokonca sa môžeme aj my aj oni veľmi snažiť a prosiť „nebesia“, aby nám pomohli dokázať komunikovať, a predsa to nie je možné. Pokiaľ by sme museli s takýmito ľuďmi spolupracovať, tak by sa nám život zmenil na trápenie. Pozitívom je to, že ich nestretneme živote veľmi veľa, a preto sa to dá zvládnuť. Vo väčšine prípadov sa dá, s použitím väčšieho alebo menšieho úsilia a taktiky, rozprávať s každým.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

Liturgický kalendár

22.XII. pondelok	sv. Adela, opátka
23.XII. utorok	sv. Viktória, mučenica
24.XII. streda	sv. Adam a Eva – Štedrý deň
25.XII. štvrtok	Narodenie Pána
26.XII. piatok	sv. Štefan, prvý mučeník
27.XII. sobota	sv. Ján, apoštol a evanjelista

„Pán nehľadá ako hľadá človek.
Človek hľadá
na výzor, ale Pán hľadá na srdce.“

1 Sam 16,7

Pane, v túto chvíľu si uvedomujem skutočnosť, o ktorej by som rád s tebou hovoril. Denne sa na mňa upierajú pohľady ľudí. Vidia ma tí najbližší i vzdialení, vidia ma i ti, ktorých ja často nevidím.

Ako ma však vidia?

Naozaj vidia, aký som?

Možno si všímajú iba vonkajšok, nevidia do môjho srdca.

Tam vidíš iba ty, Bože môj.

Preto si chcem v túto chvíľu vo svetle pravdy a úprimnosti uvedomiť, že ma vidíš, že mi vidíš do srdca a uvedomiť si aj to, ako sa vidím ja sám.

Zachytili ma, Bože, tvoje slová: „Človek vidí iba navonok, Pán však hľadá na srdce.“

Čo to vo mne vyvoláva?

Radosť? Nádej? Strach?

Túžbu skryť sa pred tebou a možno i pred sebou samým?

Alebo výčitku, že zabúdam na to, že ty vidíš do srdca?

Denne ma vidia, Pane, ľudia, možno mi to niekedy aj vadí a možno mi je to neraz úplne jedno. Áno, skúsil som, že ma ľudia posúdili aj nesprávne, skúsil som, že som i ja druhých posúdil nesprávne. Čo však vo mne spôsobuje vedomie, že ma ty, Bože, vidíš? A to nie hocijako!

Ty vidíš do môjho najhlbšieho vnútra a do najtajnejšieho streda môjho bytia.

Vieš, Pane, keď sa pozerám na seba samého, cítim sa všelijako.

Niekedy, akoby som sa sám sebe pozdával, možno to znie veľmi hlúpo, Pane, ale niekedy sa viem obdivovať a viem si jedno ducho fandiť.

A oveľa častejšie sú však chvíle, keď nemám chuť hľadiť na seba, dokonca sa ani nedokážem pozrieť na seba, keď sa zabúdam pozeráť na seba, keď sa sám sebe nepáčim, ba až hnusím...

Sú chvíle, Pane, keď sám sebe pripadám ako cudzí človek.

Občas si myslím, že sa poznám, že viem o sebe všetko.

A potom som prekvapený, prekvapený sám zo seba.

Skusujem, že si vlastne nerozumiem, že som si sám sebe neznámym, že som si sám sebe tajomstvom, tajomstvom, ktorému rozumieš iba ty.

Bože, keď si uvedomujem tvoj pohľad upretý na mňa, viem, že ty ma vidíš z tej najlepšej stránky, pretože hľadáš na mňa s láskou.

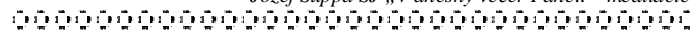
Viem, že tak vidíš každého človeka, lebo každého miluješ.

Tvoj pohľad neraní, tvoj pohľad nevzbudzuje strach, tvoj pohľad ma neodsudzuje ani nesúdi.

V tvojom pohľade nenachádzam výčitku, v tvojom pohľade objavujem lásku, akoby si mi neustále svojim pohľadom pripomínal: „Prijmi moju lásku, pozri, ako ťa milujem, neboj sa, ver svetlu mojej lásky.“

Bože, je dobré si uvedomovať a žiť z tvojho pohľadu a v tvojom pohľade. Tvoj pohľad ma však aj učí. Učí ma, ako hľadiť na druhého človeka, ba ako hľadiť aj na seba samého. Učí ma hľadiť s láskou. Na všetko - na teba, na ľudí, na seba samého i na každú vec tohto sveta. Lebo najlepšie vidíme srdcom, najlepšie vidíme láskou. Prosím ťa, Pane, naplň ma svetlom Ducha Svätého, naplň ma svojou láskou.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane... – meditácia“

Bl. Juan Diego Cuauhtloatzin december

Juan Diego Cuauhtloatzin - posol Panny Márie V decembri 1531 sa v mexickom Guadalupe zjavila Panna Mária a vyjadrila želanie, aby jej na vrchu Tepeyac postavili chrám. Toto posolstvo zverila chudobnému Indiánovi Juanovi Diegovi Cuauhtloatzinovi.

Keď začiatkom 16. storočia do Mexika priplávali španielski dobyvatelia, našli tam rozvinutú aztécku kultúru. Dňa 13. augusta 1521 dobyli a zničili hlavné mesto Tenochtitlan a tým aj Aztécke kráľovstvo. Španieli priniesli so sebou nielen novú kultúru, ale i kresťanstvo. Medzi prvými pokrstenými bol aj päťdesiatročný Cuauhtloatzin, čo v reči Aztékov znamená „ten, kto hovorí ako orol“. Pri krste dostal meno Juan Diego. Narodil sa roku 1474. Aztécka spoločnosť mala veľmi silnú hierarchiu, a keďže Juan Diego bol chudobným roľníkom, v jej očiach neznamenal takmer nič. Novopokrstený veľmi rád chodil na hodiny katechizmu a pristupoval k sviatostiam. Aby sa dostal na františkánsku misiu, musel vstávať skoro ráno a prejsť dlhú cestu, ale to mu neprekážalo.

Zjavenie

Práve svitalo, keď sa Juan Diego v sobotu ráno 9. decembra 1531 blížil k vrchu Tepeyac. Zrazu počul, ako ho niekto volá láskavým hlasom. Uvidel mladú ženu, ktorá sa mu predstavila slovami: „Som večná, nepoškvrnená Panna Maria, Matka pravého Boha, skrze ktorého všetko žije.“ Jej želaním bolo, aby na tomto

vrchu postavili chrám, kde by si ju uctievali. S týmto posolstvom ho poslala k biskupovi Zumarragovi, ten mu však neveril a žiadal znamenie. Preto Panna Mária odporučila Juanovi Diegovi, aby vystúpil vyššie a natrhal kvety, ktoré tam uvidí. A hoci vedel, že je to pusté a kamenisté miesto vo výške asi 2000 metrov, navyše bola zima, vyšiel hore a našiel pláň rozkvitnutých kvetov. Natrhal

ich do plášt'a. a keď ho potom pred biskupom otvoril, kvety spadli na zem a na plášti sa objavil obraz Božej Matky. Biskup dal hneď povolenie na výstavbu kaplnky, ktorú postavili v neveriteľne krátkom čase. Už 26. decembra toho istého roka ju posvätili a preniesli do nej plášť s obrazom. Juan Diego si vedľa kaplnky postavil skromný prýbytok a so súhlasom biskupa sa stal kostolníkom a strážcom kaplnky.

Do kaplnky začalo prichádzať veľa pútnikov. Aztékovia vedeli z obrazu prečítať dôležité posolstvo: Panna Mária stojí pred slnkom, čo znamená, že je väčšia než ich obávaný boh slnka. Nohu má položenú na

polmesiaci, ktorý bol znakom najväčšieho božstva Aztékov, čo značí, že ho porazila. Prepásaná je tmavofialovým pruhom látky, čo bolo u Aztékov znamením, že je v požehnanom stave. Modrozelená farba plášt'a, farba aztéckych kráľov, symbolizuje, že Mária je kráľovnou. Hlavu má sklonenú na znak úcty a ruky zložené v modlitbe, teda uctieva si niekoho väčšieho, než je sama.

Okrem toho tu bol Juan Diego, ktorý rozprával indiánskou rečou a všetkým, ktorí tam prišli, vysvetľoval náboženstvo bieleho človeka. Neúnavne opakoval slová nebeskej Panny. Keď Indiáni prišli k misionárom, boli už obrátení. Podľa písomných správ za desať rokov pred zjavením v Guadalupe sa obrátilo asi desaťtisíc Indiánov, pričom väčšinu pokrstených tvorili deti alebo zomierajúci. Počas desiatich rokov po zjavení ich počet presiahol dva milióny. Je to jeden z mnohých zázrakov Panny Márie Guadalupej.

Misijnú službu robil Juan Diego až do svojej smrti roku 1549. Keď ho Ján Pavol II. roku 1990 vyhlásil za blahoslaveného, vyzdvihol jeho kresťanské čnosti: jednoduchú vieru, vieru v Boha a v Božiu Matku, jeho lásku, morálnu dôslednosť a evanjeliovú chudobu. Ľudia si ho vážili tak veľmi, že svojim deťom hovorili: „Dal by Boh, aby si bol ako Juan Diego.“

Obraz hovorí aj k nám

Obraz vznikol na plášti z hrubého materiálu, ktorý sa na jednej strane záhadným spôsobom vyhladil. Látka sa za normálnych okolností veľmi rýchlo poškodzuje, tento plášť však zázračne vydržal už 474 rokov neporušený. Pri skúmaníach sa na ňom nenašla ani stopa po prachu alebo hmyze, akoby sa mu vyhýbali. Vedci skúmajúci obraz upozorňujú na veľa podrobností. Hviezdy na plášti napríklad zobrazujú súhvezdia, ktoré v čase zjavenia ešte neboli známe. Najprekvapivejším objavom však bolo zistenie, že v očiach Panny Márie vidieť postavy. Je známe, že v ľudskom oku sa odrážajú tri obrazy predmetov, na ktoré sa človek pozerá: dva sú priame, jeden je prevrátený. Dá sa to pozorovať v každom ľudskom oku alebo na jeho fotografii, nie však na obraze. Pomocou technického vybavenia sa podarilo oči Panny Márie zväčšiť. Vedci objavili, že sa v ňom zobrazuje celá scéna, ako Juan Diego pred biskupom otvára plášť a okrem toho je tam skupina neznámych ľudí, ktorí by mohli predstavovať aztécku rodinu zloženú z otca, matky, zo starých rodičov a z troch detí. Toto posolstvo bolo ukryté v očiach Panny Márie pre nás ľudí 20. a 21. storočia, lebo až v súčasnosti máme technické vybavenie, ktoré posolstvo dokázalo objaviť. Mária nás upozorňuje, že rodina je veľkou hodnotou a musíme si ju chrániť

Olívia Binderová

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku